

Vi tror på Helligånden

Af diakon Eskild Skov Særkjær

I vor gennemgang af den apostolske trosbekendelse, der har eksisteret siden oldkirken, har vi (som nævnt ovenfor allerede) indtil nu set på de to første trosartikler, der som handler om kirkens sande tro og bekendelse - og er nu kommet til den tredje trosartikel, hvori vi bekender vor tro på Helligånden. I sin helhed lyder den således:

"Vi tror på Helligånden, den hellige almindelige kirke, de helliges samfund, syndernes forladelse, kødets opstandelse og det evige liv".

Når vi taler om vor tro på Helligånden, skal vi nu til at begynde med læse nogle vers fra kap. John. 14 og 16, som er et uddrag af den længere tale, hvori Jesus underviser sine disciple om sin bortgang og Helligåndens komme:

- "Jeg vil bede Faderen, og han skal give jer en anden talsmand til at være hos jer til evig tid, sandhedens Ånd, som verden ikke kan tage imod, fordi den ikke ser den og ikke kender den; men I kender den, thi den bliver hos jer og skal være i jer. Jeg vil ikke efterlade jer faderløse, jeg kommer til jer. Endnu en liden stund, så ser verden mig ikke mere, men I ser mig, thi jeg lever, og I skal leve. På den dag skal I erkende, at jeg er i min Fader, og I er i mig, og jeg i jer... Om nogen elsker mig, vil han holde fast ved mit ord; og min Fader skal elske ham, og vi skal komme og tage bolig hos ham... Men Talsmanden, Helligånden, som Faderen vil sende i mit navn, han skal lære jer alle ting og minde jer om alt, hvad jeg har sagt jer", John. 14:16-20, 23, 26.
- "Når han, sandhedens Ånd kommer, skal han vejlede jer til hele sandheden; thi han skal ikke tale af sig selv, men alt, hvad han hører, skal han tale, og det, der kommer, skal han forkynde jer. Han skal herliggøre mig; thi han skal tage af mit og forkynde jer det. Alt, hvad Faderen har, er mit; derfor sagde jeg, at han skal tage af mit og forkynde jer det", John. 16:13-15.

Det, Jesus her fortæller os om Helligånden, er simpelthen kirkens tro, og er dermed også den tro, som enhver sand kristen kan tilslutte sig. Og det gør vi, fordi Gud har åbenbaret denne sandhed for os i Bibelen, og formidlet den ind i vore hjerter ved Helligånden. Som vi ved, så bliver Helligånden også omtalt i bibelen som Guds Ånd og Jesu Ånd, og det sker, fordi Gud Fader, Søn og Helligånd er ét. At de er ét betyder, at de på den ene side er fuldkommet ét i væsen, og én i tanke og vilje - og omtales derfor også ofte i bibelen under ét, og med det samme guddomsnavn Herren, på hebraisk 'Jahveh'.

Men, når bibelen taler om den enhed, der er mellem Fader, Søn og Helligånd, så betyder det selvfølgelig ikke, at de dermed så også har de samme opgaver i den treenige Guds frelsesplan. Hvis det var således, så ville John. 3:16, hvor der står, at Gud sendte sin Søn til verden, eksempelvis ikke

give nogen mening. Det samme ville være tilfældet, når Jesus siger, at han i sit sted ville sende en anden talsmand til at være hos os.

Den fuldkomne enhed, der er åbenbaret i Guds navn, ses tydeligt i både GT og NT - hvis man altså ikke, ligesom JV og andre, af forskellige grunde ikke vil se det. Fra først til sidst giver Guds Ord os nemlig dette vidnesbyrd om Helligåndens virke:

Som Faderen og Sønnen var Helligånden ligefuldt til stede ved skabelsen [1. Mos. 1:2, 2:7], og er almægtig [Luk. 1:35], alvidende [1. Kor. 2:9-10], allestedsnærværende [salme 139]. Ordet siger også, at ved ham har Gud altid været med sit folk, og leder dem [Es. 63:14], og er også den, der til stadighed opretholder alt og skaber nyt.

Denne fuldkomne enhed, der er mellem Gud Fader, Søn og Helligånd ser vi fx et eksempel på, når Paulus i sin omtale af de åndelige nådegaver i 1. Kor. 12:4-6 sidestiller dem og skriver:

"Der er forskellige nådegaver – men Ånden er den samme;
Der er forskellige tjenester – men Herren [som her henviser til Jesus] er den samme;
Der er forskellige kraftige gerninger – men Gud er den samme".

Det kunne være fristende at citere en del bibelske tekster, hvor vi klart og tydeligt ser den samme enhed, der er mellem Faderen, Sønnen og Helligånden - men her skal vi kun se på dette ud fra de ord, Jesus har talt i de førnævnte kapitler hos Johannes. Som det fremgår af teksten, så underviser Jesus her sine disciple om, at når han efter sin opstandelse vender tilbage til sin Fader i himmelen, vil han bede ham om at sende 'en anden talsmand' til at være hos de troende til evig tid. I teksten kaldes denne talsmand også for 'sandhedens Ånd, Helligånden', og henviser på samme tid også hen på Åndens fuldkomne enhed med både Faderen og Sønnen. Det sker fx, når han siger:

"Om nogen elsker mig, vil han holde fast ved mit ord; og min Fader skal elske ham, og vi skal komme og tage bolig hos ham', 14:23.

Ud fra sammenhængen er det tydeligt, at når Jesus i forbindelse med Helligåndens komme siger, at 'vi skal komme..' så betyder det konkret, at så vil han sammen med Gud Fader også lige fuldt være til stede i og blandt de troende. Denne forunderlige og dybe sandhed om den fuldkomne enhed, der er mellem Gud Fader, Søn og Helligånd, kommer måske endnu klarere til udtryk nogle få vers forinden, og hvor Jesus siger

"Jeg vil ikke efterlade jer faderløse; jeg kommer til jer", v. 18.

I verset lige forud Jesus taler til dem om sandhedens Ånd, og som de ifølge ham allerede kender - og det er på dette grundlag, at han siger, at 'den' (ifølge grundteksten 'han', for Helligånden er jo en person) skal blive hos jer og være i jer. Og så er det, at han fortsætter og siger dette i vers 18 om Helligåndens enhed med Faderen og Sønnen:

1. 'Jeg vil ikke efterlade jer faderløse'. Som det fremgår, så siger Jesus, at når Helligånden kommer, så vil Faderen lige fuldt komme og være hos de troende. Det betyder konkret, at når Helligånden bor i et menneske, så bor Gud der også.

Og det gør Jesus også. Det er det, han henviser til lige efter, hvor han fortsætter og siger:

2. 'Jeg kommer til jer'. Det betyder konkret, at selvom han snart tager tilbage til Himlen, og der vil sidde ved Faderens højre hånd, så vil han alligevel være hos de troende, som han var, da han var fysisk var iblandt dem dengang.

Som vi kan se, fremgår det tydeligt, at han med dette understreger, at når Helligånden kommer, så er det helt det samme som at sige, at Gud Faderen og Sønnen også vil være det - ved Ånden. Årsagen til, at både Fader og Søn på den samme tid kan være i Himlen og på jorden, er, som vi ved, at den treenige Gud er allestedsnærværende, og er derfor også til stede hos os ved sin Ånd. Derfor,

når Jesus taler om Helligåndens komme og virke blandt os, så er det i den samme betydning, som når han fx siger:

- 'Jeg er med jer alle dage indtil verdens ende', Matt. 28:20.
- 'Hvor to eller tre er forsamlede i mit navn, der er jeg midt iblandt jer, Matt. 18:20.

Ja, Jesus er hos os, som Faderen og Ånden også er det. Denne enhed er ubegribelig for os, men ved Helligånden tror vi det - ja, vi er overbevist om, at det er sandt. Jeg har hørt flere kristne vidne om, at før de kom til tro, var bibelens udsagn om Guds treenighed en stor anstødssten for dem - men at dette forstandsproblem automatisk forsvandt, da de kom til tro på Jesus som deres frelser. For det er jo netop den frelsende tro, der gør, at de kan tro. Troen på Gud Faders, Søns og Helligåndens enhed er da også, ifølge bibelen et vidnesbyrd på, at et menneske er født på ny. Vi læste jo, at Jesus siger:

"Om nogen elsker mig, vil han holde fast ved mit ord; og min Fader skal elske ham, og vi skal komme til ham og tage bolig hos ham", v. 23.

Læg igen mærke til, at når Jesus siger, at 'vi skal komme..', så er tegnet på, at det er sket, at vi elsker Jesus og holder fast ved hans ord. Ifølge Jesus kan vi altså ikke adskille ham fra det ord, han har talt - og da han selv er ordet (og Ordet), som Gud har talt, inkluderer det selvfølgelig alt det, der står skrevet i dette ord. Det er fx det, Johannes Døber talte om, da han vidnede om Jesus og sagde, at 'den, Gud udsendte, taler Guds ord', John. 3:34. Jesus vidner da også selv flere gange om dette, som fx dengang, da han bebrejdede jøderne, fordi de ikke troede på ham, og sagde:

"Når jeg siger sandheden, hvorfor tror I mig da ikke. Den, som er af Gud, hører Guds ord (som jeg taler); derfor tror I det ikke, fordi I ikke er af Gud", John. 8:46b-47.

Som citeret tidligere, så sagde Jesus, at når han går bort, vil han bede Faderen sende Helligånden til jorden som 'en anden talsmand'. Når Helligånden omtales som den anden talsmand, er det fordi, Jesus var og er den første. Og da Jesus senere steg til himmels, er han stadig vores talsmand, men nu ind for Guds trone, hvor han går i forbøn for os, Rom. 8:34.

Hvor er det vidunderligt! Men der er endnu mere at sige: For, når han siger, at han vil bede sin Fader om at sende en anden talsmand til at være hos os til evig tid, så betyder det konkret, at denne talsmand vil være den samme for os, som da Jesus gik hernede - og ligeså konkret, som han nu er i Himlen, hvor han til stadighed beder for os. Det betyder også, at som Jesus bad for sine disciple på jorden, således vil Helligånden som den anden talsmand nu også gøre det. Det er det, der er beskrevet således i brevet til romerne:

"Ånden (vil komme) os til hjælp i vor magtesløshed; thi hvad vi rettelig bør bede om, forstår vi ikke, men Ånden selv går i forbøn for os med udsigelige succe. Og han, som ransager hjerterne, ved, hvad Åndens attrå er, thi efter Guds vilje går Ånden i forbøn for (de) hellige", Rom. 8:26-27.

Der er altså to guddoms personer, der beder for os: Jesus gør det ind for Guds trone i Himlen, og Helligånden gør det på jorden. Som vi kan se, så ransager Helligånden vore hjerter for at hjælpe os, og efter Faderens vilje går han i forbøn for os. Hvad er det, vi har brug for? Det kan være, at vi tror det, men det er ikke sikkert, at det, vi beder om, er det bedste eller er i overensstemmelse med Guds vilje. Men ét ved vi, og det er det, der kommer til udtryk i salmen: Ingen er så tryk i fare, og hvor jeg her kun vil gengive et af versene:

'Om han tager, om han giver, samme Fader han dog bliver, og hans mål er kun det ene, barnets sande vel at tjene'.

Læg mærke til ordene: Hans mål er kun det ene, barnets sande vel at tjene. Hans vilje og mål er nemlig at gøre

"de hellige fuldt beredte til (i) deres tjenestegering at opbygge Kristi legeme", Ef. 4:12.

Alt dette gør Helligånden i os, der tror. Han er hos os og i os, og som vi har set, vil han hjælpe os i alle livets situationer, og giver os kraft til at sejre over både synd og djævel, og til at være Jesu vidner. Som vi ved, skete det, da Helligånden kom pinsedag og fyldte disciplene. Det betyder dog ikke, som nogle kristne fejlagtigt tror, at Helligånden ikke har været hos de hellige i den gamle pagt - og at de dengang derfor heller ikke var frelst, som vi er det. Men det er forkert forstået. For bibelen lærer jo, at som Faderen og Sønnen er evig, og altid har været hos de troende, således har Ånden også været det. Dette vidner de bibelske tekster da også om igen og igen. Der er mange tekster, hvori dette bevidnes, men her skal vi kun se på nogle få. I det første eksempel, jeg vil henvise til, beder Nehemias - som vi kan læse om i den bog, der bærer hans navn - til Gud og siger:

"I din store barmhjertighed (svigtede du dem ikke) i ørkenen; skystøtten veg ikke fra dem om dagen, men ledede dem på vejen, ej heller ildstøtten om natten, men lyste for dem på vejen, de skulle vandre. Du gav dem din gode Ånd for at give dem indsigt... ", Neh. 9:19-20a.

Lidt senere i den samme bøn siger han:

"I mange år var du langmodig imod dem og taledede dem alvorligt til ved din Ånd gennem dine profeter", men de ville ikke høre, v. 30.

Når vi læser GT, er det tydeligt, at de troende dengang kendte til Guds Ånd, og at de - ligesom Nehemias - var klar over, at Ånden ledte dem af rette veje; som forresten også er det, der siges om Faderen og Sønnen. I det næste eksempel, hvor der siges næsten det samme, er hos profeten Haggai. Her siger Gud Herren til ham, at folket frimodigt kan gå i gang med det arbejde, der er beskrevet i kapitlet, for han vil være med dem, og forklarer det med, at 'min Ånd bliver iblandt jer', 2:4b-5a. GT vidner således klart og utvetydigt om, at de dengang ikke bare rent forstandsmæssigt kendte til Guds Ånd, men at han også boede i de troendes hjerter.

Det samme fremgår da også af de mange eksempler på de troende fra den gamle pagt, der nævnes i Hebr. 11. Hvem tør sige, at de ikke havde den rette frelsende tro - og dermed en tro af samme slags som den, vi har fået? Det bliver endnu tydeligere, når der om Abraham står, at han troede Gud, og det blev regnet ham til retfærdighed - og videre, at han pga. denne 'tros-retfærdighed' bliver kaldt for troens fader, Rom. 4:3, 13, 16. Hvordan kan han blive kaldt for troens fader, hvis han ikke havde den samme frelsende tro som os i dag? Og derfor var han vel også født på ny? At dette ikke kun er noget, der hører den nye pagt til, kommer fx klart til udtryk i Jesu undervisning til Nikodemus, og hvor han bl.a. siger til ham: 'Ingen kan se Guds rige, hvis han ikke bliver født på ny', John. 3:3. Jesus mener selvfølgelig det, han siger, og det betyder konkret, at hvis et menneske ikke er født på ny, så vil det hverken i fortid, nutid eller fremtid komme ind i Guds rige, uden at de er født på ny - eller ovenfra, som Jesu ord også kan oversættes til.

Som vi ved, så talte Jesus med Nikodemus ca. 3 år før, den nye pagt blev indstiftet ved hans blod, og hvorved han døde for verdens synd. Jesus talte altså om nødvendigheden af at blive født på ny til en person, der reelt stadig levede i den gamle pagt. Han burde kende til det, sagde Jesus, og sådan burde alle også kende til den nye fødsel i dag. Desværre er der mange, selv af kirkegængere, der på forespørgsel siger, at de aldrig har hørt nogen tale om, at de må fødes på ny. Årsagen er, at der ikke tales meget om det. Det er heller ikke noget, teologistuderende nødvendigvis har erfaret eller bliver undervist om. Engang hørte jeg en af disse studerende fortælle, at han i sin mangeårige studietid aldrig havde hørt én eneste af hans lærere tale om den nye fødsel - og anede derfor heller ingenting om den.

Vi skal for et øjeblik endnu længere tilbage, nemlig ca. 30 år, til tiden for Jesu fødsel. Også her er det tydeligt, at Helligånden var til stede hos de troende. Alene i de to første kapitler af det evangelium, som Lukas har skrevet, opregnes syv personer ved navn, der som nævnt levede i den gamle pagts tid, men som alligevel var kommet til tro ved Helligåndens indgreb, og dermed også født på ny. De omtalte personer er Zakarias og Elisabeth, deres søn Johannes, Josef og Maria, Simeon og Anna. Om de to første står der, at de begge var retfærdige og fyldt med Helligånden, 1:41, 47. Og om Simeon står der bl.a., at 'det var varslet ham af Helligånden, at han ikke skulle se døden, før han havde set Herrens salvede. Og lidt senere i teksten læser vi da også, at han blev tilskyndet af Ånden til at gå ind i Helligdommen for netop at se denne frelser, Luk. 2:25-28. Når der om disse står, at de var fyldt af Helligånden, så siger det sig selv, at det kun kunne ske, fordi de var født på ny.

Når vi nærlæser evangelierne, er det tydeligt, at disciplene også var født på ny. Det var da også baggrunden for, at Jesus sendte dem ud for at prædike evangeliet, for hvordan skulle de kunne det, hvis de ikke vidste, hvad de skulle fortælle mennesker? At de ikke kun skulle genfortælle det, de havde hørt Jesus tale om, er tydelig, for lige før deres 'udsendelse' sagde han dette til dem:

"I (skal) ikke bekymre jer for, hvorledes eller hvad I skal tale; thi det skal gives jer i samme stund, hvad I skal tale. Thi det er ikke jer, som taler, men jeres Faders Ånd, som taler gennem jer", Matt. 10:19-20.

Jeg kunne fortsætte med mange flere eksempler fra evangelierne, der vidner om det samme, og vi kan se, at som Helligånden var med de troende dengang, som han er med os i dag. Og her er det så, at nogle kristne bliver frustrerede, fordi de nok har hørt, og tror, at Helligånden har været der tidligere i den gamle pagt, men kender ikke til den forskel, der er på hans virke i mennesker før og efter pinsedag. Derfor spørger de naturligt nok: Modsiges skriften ikke sig selv her?

Svaret er: Nej! Skriften modsiger selvfølgelig ikke sig selv, men det er derimod os, der til tider ikke forstår skrifterne. I Jesu lange tale nævner han flere vigtige forskelle, men som overskrift til dem alle kunne være, at Helligånden ved sit komme pinsedag vil udruste de troende med kraft til at blive Jesu vidner. Dette gentager Jesus mange gange i forbindelse med det, han sagde, der skulle ske om nogle dage, og det understreger, hvor vigtigt det er. Et eksempel på dette har vi i den afskedstale, som Jesu holdt for sine disciple lige før, han steg til himmels, og hvor han sagde:

"Når Helligånden kommer over jer, skal I få kraft; og I skal være mine vidner både i Jerusalem og i hele Judæa og Samaria, ja, indtil jordens ende", Apg 1:8.

Læg mærke til, hvad det er, Jesus siger! Han siger ikke, som nogle fejlagtig mener, at når Helligånden kommer, så vil disciplene komme til tro. Som vi har set, er det allerede sket! Han siger derimod, at når Helligånden kommer over jer, skal I få kraft til at blive hans vidner...! Det var og er målet med Helligåndens komme. Det var ikke, for at disciplene skulle kende Jesus, for det gjorde de i forvejen, men som vi ser, at de skulle få kraft til at vidne for mennesker om Jesus. Her er det vigtigt at lægge mærke til, at der ifølge bibelens sprogbrug er forskel på, om Helligånden bor i - eller 'kommer over' et menneske. Når bibelen som her taler om, at Ånden kommer over et menneske, så er der aldrig tale om den nye fødsel, men derimod altid, at Ånden udruster det til en bestemt opgave.

Læser vi de mange tekster i GT vedr. dette, kan vi se, at Helligånden generelt kun 'kom over' nogle få personer, og oftest i forbindelse med, at en konge eller præst blev salvet til deres embeder, eller, at Guds Ånd kom over den og den profet, der så talte Guds ord til dem, det var tiltænkt. Som et eksempel på det sidste kan vi et sted læse, at

"Guds Ånd kom over (profeten) Azarja..., og han trådte frem for (kong) Asa og sagde..", 2. Krøn. 15:1-2.

Når der står, at Guds Ånd kom over profeten Azarja, så kunne det selvfølgelig kun lade sig gøre, fordi han allerede var kommet til tro på Gud ved den samme Ånd. Hver gang, vi således læser om, at Guds Ånd kom over et menneske til at tale eller at handle, så var årsagen altid, som vi også ser det i ovenstående eksempel, at det blev udrustet af Gud til at gøre netop det, der er beskrevet i sammenhængen. Men, siger Gud ved profeten Joel: Når den nye pagt kommer, så vil det ikke længere kun være de få, der vil blive udrustet af Helligånden til at tjene Gud, men nu gælder det alle troende. Det var det, Peter henviste til, da han på pinsedag vidnede for de forsamlede om det, der skete, idet han sagde:

"Her opfyldes det, der er talt ved profeten Joel: Og det skal ske i de sidste dage, siger Gud, at jeg vil udgyde min Ånd over alt kød..", Apg 2:16-17a.

Bibelens vidnesbyrd er altså, at i den nye pagt vil Gud give alle troende den samme Åndens kraft, som kun kom over de få i den gamle pagt. Målet med denne kraft er som allerede nævnt, at Jesu disciple skal bruge den i deres tjeneste for Gud, og således være Jesu vidner på jorden, når han selv er taget tilbage til Himlen. Jesus sagde, at de skulle begynde i Jerusalem, men af gode grunde kunne de ikke udføre den sidste del af befalingen, som gælder hele jorden, og derfor er 'stafetten' givet videre til alle de troende, der kom til senere, og dermed også til os.

Det betyder, at den opgave, som begyndte pinsedag er, at vi, der kender evangeliets sandhed om Guds ufattelige nåde i Jesus Kristus, ikke skal holde den for os selv - og netop derfor har vi fået Helligåndens kraft og udrustning til at være Jesu vidner ud over hele jorden, thi evangeliet virker ved Åndens kraft i de troende, og er således en Guds kraft til frelse for enhver, som tror, jfr. Rom. 1:16.

Som det fremgår af Jesu tale, vil Helligånden altså udruste os til at være Jesu vidner på jorden, og det gør han først og fremmest for - ved os - at

- overbevise verden om synd, og om retfærdighed og om dom, 16:8.

For at kunne gøre dette, har vi som allerede nævnt fået løftet om Helligåndens kraft og hjælp, og som ifølge Jesu tale til sine disciple vil:

- vejlede os til hele sandheden, 16:13.
- hellige os ved sandheden, som er Guds ord, 17:17.
- minde os om alt, hvad han har sagt, 14:26.
- tage af mit og forkynde det til os, 16:14.
- og herliggøre mig, 16:14.

Dette er noget af alt det, der ifølge Jesus vil ske, når Helligånden kommer og giver de troende kraft til at være hans vidner på jorden. De troende i den gamle pagt havde ikke denne kraft, og de kunne heller ikke se - eller kun dunkelt - at det var pga. Jesu herlige sejr på korset, at Gud vil frelse mennesker ind i sit rige. Men det kan vi, fordi vi ser det hele i lyset af det, der står i NT om Jesu død og opstandelse, og som er bevidnet af Guds Ånd både i ordet, såvel som i alle troende. Det er det, Jesus taler om, når han i den samme tale om Helligåndens komme siger:

"Når Talsmanden kommer, som jeg skal sende jer fra Faderen, sandhedens Ånd, som udgår fra Faderen, så skal han vidne om mig; MEN også I skal være mine vidner; thi I har været med mig fra begyndelsen", John. 15:26-27.

Jo, der er stor forskel på Helligåndens virke i de troende før og efter pinsedag. Før pinsedag måtte man konvertere og blive en jøde for at modtage frelsen, og blive ét med Guds folk, men i den nye

pagt skaber Gud sig ved sin Ånd et folk ud fra alle jorden stammer, og ved troen på Jesus bliver de direkte indpodet på stammen, som er Jesus Kristus, og i ham bliver de hans vidner. Ifølge NT bliver alle disse, som Gud har udtaget af verden, til ét folk, til Jesu jordiske legeme, som der står skrevet:

"Vi er jo alle døbt med én Ånd til at være ét legeme, enten vi er jøder eller grækere, trælle eller fri, og alle har vi inddrukket samme Ånd", 1. Kor. 12:13.

I det samme kapitel, som citatet er hentet fra, taler Paulus om de nådegaver, som Gud vil udruste sit jordiske legeme med i dets tjeneste for ham, og som hører med til det, Ånden vil give den enkelte.

Dette sker for, som der står et andet sted

"at gøre de hellige fuldt beredte til deres tjenestegerning, at opbygge Kristi legeme, indtil vi alle når frem til at være ét i troen på og erkendelsen af Guds Søn, til mands modenhed og det mål af vækst, da vi kan rumme Kristi fylde", Ef. 4:12-13.

Paulus afslutter sin gennemgang af de forskellige tildelte nådegaver, jeg har citeret fra 1. Kor. 12, og hvis hovedformål er at opbygge Kristi legeme, som er menigheden, med at sige:

"Men alt dette virker den ene og samme Ånd, som efter sin vilje tildeler enhver sin særlige gave", 1. Kor. 12:11.

Alt dette gjorde Gud, da han sendte Helligånden pinsedag, og med det formål at udføre sin vilje og derved fuldføre sin frelsesplan, og for derved

".. i tidernes fylde at sammenfatte alt, både det himmelske og det jordiske, i Kristus", Ef. 1:10.

Der er én vigtig ting mere at få med fra Jesu tale om Helligåndens komme. Ved afslutningen af den siger han nemlig, at 'det er gavnligt for jer, at jeg går bort', John 16:7. Det forstod disciplene tydeligvis ikke, for vi kan se, at de blev triste over at høre, at de om en liden stund ikke længere skulle se ham. Hvordan kunne det så være gavnligt? Det var der flere gode grunde til:

Den første og for os måske mest indlysende grund er, at da Jesus vandrede hernede, var han (som alle mennesker er det) begrænset af sit fysiske legeme, og derfor kunne han naturligvis ikke gå til jordens ende for at forkynde evangeliet for alle. Modsat er det med Helligånden, der er allestedsnærværende - og som vor frelser har lovet, vil være med alle de troende, for dér at udruste dem, hellige dem og vejlede dem til hele sandheden, 'thi han skal tage af mit for forkynde jer det', som Jesus sagde - og således give dem kraft, visdom og frimodighed til at være hans vidner ud over jorden, for at gøre os beredte til

"at der i hans navn skal prædikes omvendelse til syndernes forladelse for alle folkeslagene", Luk. 24:47.

Hvis nogen forsøger at gøre dette uden Guds hellige Ånd, vil opgaven mislykkes, og netop derfor har vi til stadighed brug for Helligåndens kraft til at være vidner til Jesu død og opstandelse. Det er det, Paulus henviser til, når han et sted skriver, at han ikke 'vil vide' (dvs. tale) om noget andet..., end Jesus Kristus og ham korsfæstet - og siger derefter, at det ikke hverken er ved menneskelig visdom eller overtalende ord, et menneske kan blive frelst, men at det kun kan ske ved 'Ånds og krafts bevis', jfr. 1. Kor. 2:2-4. Kun derved kan mennesker høre Guds kald, så de spørger: Brødre, hvad skal vi gøre for at blive frelst, og hvortil vi, som Peter gjorde det dengang, kan svare:

"Omvend jer og lad jer døbe hver især i Jesu Kristi navn til jeres synders forladelse, så skal I få Helligånden som gave. Thi jer gælder forjættelsen, jer og jeres børn og alle dem, som er langt borte, så mange som Herren vor Gud vil kalde", Apg 2:38-39.

Den næste vigtige grund til, at Jesus sagde, at det var gavnligt, at han går bort, var og er, at han som vor stedfortræder til stadighed vil træde frem for sin Faders åsyn, for dér at gå i forbøn for os. Vi får

også at vide, at han som vor ypperstepræst træder frem for sin Fader med en evig pagts blod, som kontinuerlig 'renser os fra al synd'. Det er bl.a. denne hans tjeneste for os i Himlen, at vi med frimodighed kan gå ind for nådens trone - og ved ham få del i den himmelske verdens åndelige velsignelse - og ved ham få 'visdoms og åbenbarings Ånd i vores erkendelse af ham', Ef. 1:3, 17.

Der er endnu en betydningsfuld grund til, at Jesus sagde, at det er gavnligt, at han går bort, dvs. hjem til sin himmelske Fader. Det gavnlige ligger i ordene: 'Jeg går bort for at gøre en plads rede til jer', John. 14:2. Vi forstår ikke fuldt ud, hvad disse ord betyder, men vi forstår dog så meget, at det må være af yderste vigtighed - og kan måske endda være den vigtigste grund til, at han endnu ikke har hentet os hjem til sig? Lige efter siger han jo:

"når jeg har gjort en plads rede til jer, kommer jeg igen og tager jer til mig, thi hvor jeg er, dér skal også I være", v. 3.

Da Jesus fortalte sine disciple, at han ville forlade dem, blev de bedrøvede. De forstod ikke, hvad han mente med, at 'om en liden stund ser I mig ikke længere, og atter om en liden stund skal I se mig'. I den samme forbindelse sagde han også, at når de på den dag så igen skal se ham, 'da skal jeres hjerter glædes, og ingen skal tage jeres glæde fra jer', John. 16:16-22. Nej, de forstod det ikke helt, hvad han sagde, men senere - efter hans død og opstandelse, himmelfart og Helligånden udgydelse, begyndte de at forstå det, og da begyndte glæden, håbet og visheden om hans genkomst at fylde deres hjerter, og det afspejles igen og igen i brevene, såvel som i os, som tror. Her til slut i den første del om vor tro på Helligånden, som der er tale om i den tredje artikel i trosbekendelsen, vil jeg citere lidt af det, Peter skriver herom, og hvor han giver udtryk for sin begejstring over det levende håb, han har fået ved Guds Hellige Ånd:

"Lovet være Gud, vor Herre Jesu Kristi Fader, som i sin store barmhjertighed har genfødt os til et levende håb ved Jesu Kristi opstandelse fra de døde, til en uforkrænkelig og ubesmittelig og uvisnelig arv, gemt i Himlene til jer, som i Guds kraft bliver bevaret ved tro til en frelse, der er beredt til at åbenbares i den sidste tid..", 1. Pet. 1:3-5.

Ja!! Lovet være Gud, at han gennem sit ord og ved sin Ånd har givet os tro, håb og vished om Jesu fuldbragte frelsesværk, og ved ham givet os det evige liv og den vidunderlige arv, som Peter har beskrevet. Ved hans død og opstandelse har han banet vejen til Faderen. Ved hans sejr på Golgata har vi adgang til Guds uendelige store nåde imod os, og ved den er vi blevet helliget og 'retfærdiggjorte ved Herren Jesu navn og ved Guds Ånd", 1. Kor. 6:11.

Amen